

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εφημερίς Φιλοκογκην Δικαστική και τῶν Εἰδήσεων

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

5 Δεπτά τὸ Φύλλον 5

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

άπαξ τῆς ἔβδομάδος
καὶ ἑκάτητης

‘Ο ἐκδότης
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ

Εἰδοποιήσεις κλπ. κατ¹ ἀποκοπῆν
Δικαστικὰ ἔκαστος στίχος λεπτ. 10

*Ah non è solo
Per gli estinti la tomba!
PINDEMONTE.*

DΗΜΟΤΙΚΩΤΑΤΟΣ καὶ συμπαθής εαυτογράφος,
πεμφλετογράφος καὶ δημοσιογράφος Ζεκύνθου, προ-
χθὲς τὸ ἐσπέρζας περὶ τὴν δεκάτην παρέδωκε τὸ
πνεῦμα τραγιοδάν καὶ γελῶν, ἐνῷ σώμας εἴγε πάτης τὰς φρέ-
νας καὶ εἶχε κατανοήσει ὅτι ἡ ὥρα νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα
εἰς τὸν Πλάστην εἰχε φθάσει. Ἀπέθανεν ως ἔζησεν. Ἡτο μέ-
γας γαλαστής. Ἐγέλα καὶ δί' αὐτὰ ἀπέρ ἄλλος τις εὔσικεν
ἀξια λατρείας ἡ λόγου. Ἡρμοζεν εἰς αὐτὸν πληρέστατα τὸ
ὅ σύ τε θαυματός, φάλλον, ἐστι γέλων. Ὁ γέλων του διμώς
μάζετο ιωάννης ἡ δὲ μάτηρ ἀδημαντίνη Δαμουλιάνου.
Ἐγεννήθη ἐκ πλευσιωτάτων γονέων τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ
ἔτους 1847 καὶ περὶ τῆς ἀνυδόχου Μαρίας Γιτικέτη-Καν-
τούνη ὠνομάσθη ‘Ιερώνυμος-Αγγελος. Ο πατήρ του ὠνο-
μάζετο ιωάννης ἡ δὲ μάτηρ ἀδημαντίνη Δαμουλιάνου.

Ἐκτὸς τοῦ πλούτου, διάκονος οὗτος εἰς τὰ ιστορικὰ χρονι-
κά κατέχει ἐπιφανῆ θέσιν, διότι ἐξ αὐτοῦ δύο γόνοι, γέννη-
θέντες, τὸν παειδόντα αἰώνα, διέπρεψαν, διάκονον, διάκονην Καν-
τούνης Ιατρὸς, ποιητὴς καὶ μεταφραστὴς τοῦ Μεταστασίου
καὶ ὁ Νικόλαος Καντούνης ζωγράφος ἔμιστος.

Ο Αγγελος Καντούνης ἐλατεῖ δύλως οἰκιακὴν ἀνατροφὴν
καὶ ἐκπαίδευσιν, τῶν δὲ δημοσίων ἐκπαιδευτηρίων οὐδὲ τὸν
οὐδὸν ἐπάτησε. Τῇ Ἑλληνικῆς διδασκαλίους ἐλατεῖ τὸ ἀειμνη-
στὸν Νικόλαον Κατραμῆ, καὶ τὸν Ἀνδρέαν Κουντούρην, τῆς
δὲ ἴταλικῆς καὶ γαλλικῆς, τῆς γραμματολογίας καὶ τῆς φιλοσο-
φίας, τὸν Ιγνάτιον Μαρτζώκην. Ο ἐπιρρήψις οὗτος ἵταλος
πολλάκις μοὶ ὀμολόγησεν ὅτι ἡτο διάκονος Καντούνης ἐκ τῶν καλ-
λιτέρων καὶ εὐφιεστέρων μαθητῶν του, ταῖς αἱρέσεις διέρ-
γε τὴν ἐκτακτὸν αὐτοῦ εὐφύειν. Πράγματι τῆς φύσεος εὖ
κληρία καὶ τὰ ψυχικά του προτερήκατα μάρτυρις ὅλης ζεούριον

Εὐφυής νοῦς, φύσει σάτυρος, ζωηρός φυντασία, τὸ μνημο-
νικόν ἀσύλητον ὑπὸ λήθης καὶ στεγανὸν, πρόφος καὶ φιλάν-
θρωπος τὸ ἥθος, τίμιος, φίλος, τολμηρός, μετριόφρων. Η-
ένας εἶδεις μεγάλως τὰ γνωρίσματα τοῦ ἑκάτητου πνεύ-
ματος, τὸ ὄπιον διμώς δὲν τὸ ἐκαλλιέργητεν ώρεδει. Τὸ πᾶν
ἐν αὐτῷ ἡτο φυσικόν. Οιάκις ἐσκωπτεν, ἐμυκτήριζεν καὶ ἐμάζ-

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΠΙΧΡΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΤΖΩΚΟΥ ΖΕΟΥΡΙΟΥ

τις δὲν διήγειρε πάθη μεγάλα, οὐδὲ ἐξηγούσας τὰ πλήθη. Βείνει τὸ γέλωτα, οὐχὶ τὸ δάκρυ, ἔδυκνεν ἀλλ’ οὐχὶ μέχρις ἀνιάτου πληγῆς. Τὸ humour αὐτοῦ ἦτο εὔχαριστον, δεικτικὸν ἐνίστε, οὐχὶ σύμως δόλιο. Αἱ ἀπαντήσεις του πλήρες: ἀττίκου ἀλλαχτοῦ: ἡ ὑπεριγράψη. Τὴν κοινωνίαν, ἐν ἥπερ, κατὰ θέση: ἐγνώριζε. Παντοῦ παρευρίσκετο, τὰς νύκτας περιεφέρετο καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν εὗριτκε συνκυνθερεφόμενος καὶ μετ’ αὐτῷ, τῶν πτωχοτέρων καὶ ἐλεειστέρων τῶν ἀνθρώπων, οὓς εὐηργέτει ὅπως ἥδυνατο.

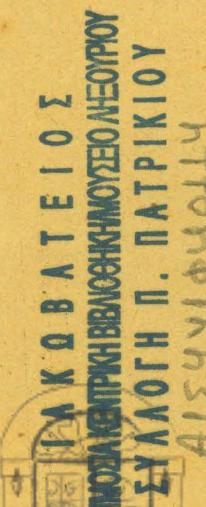
Διὰ τοῦ προώρου Θανάτου του, ἡ Ζάκυνθος ἀπώλεσε τὸν δημοτικὸν σατυρογράφον καὶ ἀληθῆ τύπον ίδιόρρυθμον, ὁ δοποῖς, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, θάτερος, ὃς ἐπιζήση, ὡς ἐπιζήση Κουτούζης. Τὰ παμφλέτια, τὰ καλλαχνδα καὶ τὰ σατυρικὰ του εἶναι ἀπειρα ὅλης αὐτοσχέδια, εύρυεστα καὶ μεστὰ τοπικῆς γροιᾶς. Μόλις ἀνεγίνωσκον οἱ Ζακύνθιοι τὴν πρώτην γραμμὴν σατύρας, ἀμέσως ἐμάντευσον ἂν ἦτο τοῦ Καντούνη ἔργον. «Ω; ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπαγόρευε καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἔγραφεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀλλ’ ὅπου καὶ ἀν εὐρίσκετο. Συνεργάτης ὑπῆρχεν εἰς πολλὰς τοῦ τόπου ἐφημερίδας, καὶ ἐξέδωκεν ἀξιολόγους σατυρικὰς ἐφημερίδας, οἷον Κόσκινον, *) Ἀνγελάστραν, Σκύλον, Γουζέλην κλπ.

Ἡ φύσις, ὡς εἰδομεν, εὐμέρησεν αὐτὸν μετὰ πολλῶν ἐπιζήλων προτερημάτων, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπεριέκισθε καὶ μετὰ πρακτικοῦ νοῦ, οὐδὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης, νὰ χαλεναγωλήσῃ τὰς ἐπιθυμίας του. Ἀνθρωπὸς διευθυνόμενος μένον ὅπὸ τῆς καρδίας, ὃς ἀνερμάτιστον καὶ ἀνευ πηδαλίου φέρεται σκάφος ἐν ἀνοικεῖᾳ θαλάσση. Εἰς τοικύνην θέσιν εὑρέθη ὁ εύρυεστατος Καντούνης. Ο Βολταίρος εἶπεν ὅτι «ὅτι ἔρως ὑποδουλοῖ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.» Βεβίωσε τὸ ἀξέωμα τοῦτο τοῦ μεγάλου γαστλάτου δὲν ἐφημερίζεται εἰς πάντας διστάς ὑπάρχουσιν ἀνθρωποι, ἐφ’ ᾧ οὐδεὶς λέγει. Εχει: ὁ ἔρως. Ο Καντούνης δώως ἐγένετο αἰχμαλωτεύς τῆς καρδίας του. Τοῦτο καὶ πάντοτε ἄλλως περιστάσεις ἔλαθον τόσης, δύναμιν ἔτερον αἴτιον ὅττις αἱ ἐλπίδες, οἱ πόθοι, τὰ σχέδια, αἱ προσδικίες: τῆς ἀνθρώπης νεότητος, πάντας διαθεταὶ γλυκεῖν τὴν ζωὴν ἐκφράντεον οὐλίγον καὶ ὅληγον καὶ αἱ σκέψεις ἐποιόμακον στενῶς τὴν ἀτιθάτευτον ἐκτεκτονίαν διένοιάν του. Οὐ: ω; ἐνῷ ἥδυνετο ἐπεξίως· ν’ ἀνέλθη εἰς δικτρεπῆ ἀξιώματα, νὰ εἴνεις ώρθιμος εἰς τὴν πατριδίαν, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ίδιων: εἰς τὰς ἐναρέτους καὶ ἐκτανὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, ἀπεγοντεύθη δυτυχῶς καὶ ἐγκατέλειψε τὸν ἑκτόνον του εἰς τρόπουν ἀτίστετον. Δυστυχῶς, βῆμα πάτετον προξενεῖ τὸ λάθος, ἐρχόμενος πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ, καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ θάσις μας διενοῦται. Γεννᾶται πάλλη μεταξὺ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας, τῆς καρδίας καὶ τοῦ λαθήκοντος, ἢ—ὅπερα γείρισταν—καὶ τῆς ὑπάρξεως. Ο Καντούνης ἐν τῇ πάλλη ταύτη ἐνόμιτεν ὅτι ἀγαπούται εὐρύτακον, εἰς τὸν ἀττικὸν διών, ζήνωσι, ιστοι, οἱ διανεκτικήτωαι, ἐμπαχίνετο, ἐπηγένεν καὶ πέρι: τὰς εἰλητοὺς πελλέεν.

3 Σεπτεμβρίου 1890.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

*) Εἰς τὸ Κόσκινον συνεργάζετο καὶ ὁ περιλημένος ἡμῖν εύρυτης ποιητὴς κ. Δ. Ἡλιακόπουλος.

ΙΑΝΟΥΑΡΓΡΙΚΟΣ
ΛΗΜΟΝΙΑΚΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ